

31991L0689

31.12.1991

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 377/20

DYREKTYWA RADY
z dnia 12 grudnia 1991 r.
w sprawie odpadów niebezpiecznych

(91/689/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 130s,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 r. w sprawie odpadów toksycznych i niebezpiecznych ⁽⁴⁾ ustanowiła zasady wspólnotowe w sprawie unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych; w celu uwzględnienia doświadczenia zyskanego przy wykonywaniu tej dyrektywy przez Państwa Członkowskie konieczna jest zmiana zasad i zastąpienie dyrektywy 78/319/EWG niniejszą dyrektywą;

rezolucja Rady z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie polityki gospodarowania odpadami ⁽⁵⁾ i program działań Wspólnot Europejskich w zakresie środowiska, który był przedmiotem rezolucji Rady Wspólnot Europejskich i przedstawicieli rządów Państw Członkowskich zebranych w Radzie z dnia 19 października 1987 r. w sprawie kontynuacji i wprowadzania w życie polityki i programu działań Wspólnoty Europejskiej w zakresie środowiska (na lata 1987—1992) ⁽⁶⁾ przewidują środki wspólnotowe mające na celu poprawę warunków, w jakich odpady niebezpieczne są unieszkodliwiane i zagospodarowywane;

ogólne zasady stosujące się do gospodarowania odpadami, które są przewidziane w dyrektywie Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów ⁽⁷⁾, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG ⁽⁸⁾, także znajdują zastosowanie do gospodarowania odpadami niebezpiecznymi;

prawidłowe gospodarowanie odpadami niebezpiecznymi wymaga dodatkowych, bardziej rygorystycznych zasad, aby uwzględnić szczególnie charakter takich odpadów;

konieczne jest, w celu poprawy skuteczności gospodarowania odpadami niebezpiecznymi we Wspólnocie, używanie precyzyjnej i jednolitej definicji odpadów niebezpiecznych, opartej na doświadczeniu;

konieczne jest zapewnienie, by unieszkodliwianie i odzysk odpadów niebezpiecznych były kontrolowane w możliwie najpełniejszy sposób;

dostosowanie przepisów niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego musi nastąpić możliwie szybko; Komitet ustanowiony dyrektywą 75/442/EWG musi być także upoważniony do dostosowania przepisów niniejszej dyrektywy do takiego postępu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Celem niniejszej dyrektywy, przyjętej na mocy art. 2 ust. 2 dyrektywy 75/442/EWG, jest zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich w sprawie kontrolowanego gospodarowania odpadami niebezpiecznymi.

2. Z zastrzeżeniem przepisów niniejszej dyrektywy, dyrektywa 75/442/EWG stosuje się do odpadów niebezpiecznych.

3. Definicja „odpadów” i inne terminy użyte w niniejszej dyrektywie są definicjami z dyrektywy 75/442/EWG.

4. Do celów niniejszej dyrektywy „odpady niebezpieczne” oznaczają:

— odpady znajdujące się w wykazie, który ma być przygotowany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 dyrektywy 75/442/EWG na podstawie załączników I i II do niniejszej dyrektywy, nie później niż sześć miesięcy przed datą wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy. Odpady te muszą mieć co najmniej jedną z właściwości wymienionych w załączniku III. W wykazie tym uwzględnia się pochodzenie i skład odpadów oraz, w miarę potrzeby, dopuszczalne wartości. Wykaz ten jest poddawany okresowemu

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 19.11.1988, str. 8 oraz

Dz.U. C 42 z 22.2.1990, str. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 158 z 26.6.1989, str. 238.

⁽³⁾ Dz.U. C 56 z 6.3.1989, str. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 84 z 31.3.1978, str. 43.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 122 z 18.5.1990, str. 2.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 328 z 7.12.1987, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 32.

przeładowi i, w razie konieczności, w drodze takiej samej procedury zmieniany,

- wszelkie inne odpady, uznawane przez Państwo Członkowskie za wykazujące którąkolwiek z właściwości wymienionych w załączniku III. O takich przypadkach informuje się Komisję, przy czym są one poddawane przeglądowi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 75/442/EWG w celu dostosowania tego wykazu.

5. Odpady z gospodarstw domowych są wyłączone z przepisów niniejszej dyrektywy. Rada ustanawia, na wniosek Komisji, szczegółowe zasady uwzględniające szczególny charakter odpadów z gospodarstw domowych nie później niż do końca 1992 r.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie podejmują konieczne działania w celu zapewnienia, aby odpady były rejestrowane i identyfikowane w każdym miejscu, gdzie odbywa się zwałowanie (zrzut) odpadów niebezpiecznych.

2. Państwa Członkowskie podejmują konieczne działania w celu zapewnienia, aby zakład lub przedsiębiorstwo, które unieszkodliwia, odzyskuje, gromadzi lub transportuje niebezpieczne odpady, nie mieszały różnych kategorii odpadów niebezpiecznych lub by nie mieszały odpadów niebezpiecznych z odpadami innymi niż niebezpieczne.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, mieszanie odpadów niebezpiecznych z innymi odpadami niebezpiecznymi lub innymi odpadami, substancjami i materiałami może być dozwolone tylko w takich przypadkach, gdzie są przestrzegane warunki ustanowione w art. 4 dyrektywy 75/442/EWG, w szczególności do celów poprawy bezpieczeństwa podczas unieszkodliwiania lub odzyskiwania. Operacja taka wymaga uzyskania zezwolenia nałożonego w art. 9, 10 i 11 dyrektywy 75/442/EWG.

4. Odpady, które zostały już zmieszane z innymi odpadami, substancjami lub materiałami, muszą być rozdzielone, jeżeli jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne, i w miarę potrzeb, w celu przestrzegania art. 4 dyrektywy 75/442/EWG.

Artykuł 3

1. Odstępstwo określone w art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 75/442/EWG, dotyczące wymogu uzyskania zezwolenia dla zakładów lub przedsiębiorstw, które unieszkodliwiają odpady we własnym zakresie, nie ma zastosowania do odpadów niebezpiecznych objętych niniejszą dyrektywą.

2. Zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. b) dyrektywy 75/442/EWG Państwo Członkowskie może odstąpić od art. 10 tej dyrektywy w odniesieniu do zakładów lub przedsiębiorstw, które odzyskują odpady objęte niniejszą dyrektywą, jeżeli:

— Państwo Członkowskie przyjmuje ogólne zasady wyszczególnienia rodzaju i ilości odpadów i ustanawiające szczególne warunki (dopuszczalne wartości dla zawartości substancji niebezpiecznych w odpadach, dopuszczalne wartości emisji, rodzaj działalności), a także inne konieczne wymogi prowadzenia różnych form odzysku, oraz

— rodzaje i ilości odpadów oraz metody odzysku spełniają warunki ustanowione w art. 4 dyrektywy 75/442/EWG.

3. Zakłady lub przedsiębiorstwa, określone w ust. 2, zostają zarejestrowane przez właściwe władze.

4. Jeśli Państwo Członkowskie zamierza skorzystać z przepisów ust. 2, zasady określone w tym ustępie są przesyłane do Komisji nie później niż trzy miesiące przed ich wejściem w życie. Komisja konsultuje się z Państwami Członkowskimi. W świetle tych konsultacji Komisja proponuje, by zasady te zostały ostatecznie uzgodnione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 dyrektywy 75/442/EWG.

Artykuł 4

1. Artykuł 13 dyrektywy 75/442/EWG stosuje się również do wytwórców odpadów niebezpiecznych.

2. Artykuł 14 dyrektywy 75/442/EWG stosuje się również do wytwórców odpadów niebezpiecznych oraz do wszystkich zakładów i przedsiębiorstw transportujących odpady niebezpieczne.

3. Rejestry określone w art. 14 dyrektywy 75/442/EWG muszą być przechowywane przez co najmniej trzy lata, z wyłączeniem zakładów i przedsiębiorstw transportujących odpady niebezpieczne, które muszą przechowywać takie rejestry przez co najmniej 12 miesięcy. Dowody przeprowadzenia działań zagospodarowania odpadów muszą być dostarczone na żądanie właściwych władz lub poprzedniego posiadacza.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie podejmują konieczne działania w celu zapewnienia, by w trakcie gromadzenia, transportowania i czasowego magazynowania odpady były odpowiednio opakowane i oznakowane, zgodnie z obowiązującymi normami międzynarodowymi i wspólnotowymi.

2. W przypadku odpadów niebezpiecznych kontrole dotyczące operacji gromadzenia i transportowania, przeprowadzane na podstawie art. 13 dyrektywy 75/442/EWG, obejmują bardziej szczegółowo pochodzenie i miejsce przeznaczenia takich odpadów.

3. Jeżeli odpady niebezpieczne są przewożone, towarzyszy im formularz identyfikacyjny zawierający szczegółowe informacje wyszczególnione w sekcji A załącznika I do dyrektywy Rady 84/631/EWG z dnia 6 grudnia 1984 r. w sprawie nadzoru

i kontroli transgranicznego przesyłania odpadów niebezpiecznych w ramach Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 86/279/EWG ⁽²⁾.

Artykuł 6

1. Jak przewidziano w art. 7 dyrektywy 75/442/EWG, właściwe władze opracowują, oddzielnie lub w ramach ich ogólnych planów gospodarowania odpadami, plany gospodarowania odpadami niebezpiecznymi oraz udostępniają te plany do publicznej wiadomości.

2. Komisja porównuje te plany, w szczególności metody unieszkodliwiania i odzyskiwania. Komisja udostępnia te plany właściwym władzom Państw Członkowskich, które się o nie zwróca.

Artykuł 7

W przypadku stanu zagrożenia lub poważnego niebezpieczeństwa Państwa Członkowskie podejmują wszelkie konieczne działania, w tym także, w miarę potrzeb, tymczasowe odstępstwa od niniejszej dyrektywy celem zapewnienia, że postępowanie z odpadami niebezpiecznymi nie stanowi zagrożenia dla ludności lub dla środowiska. Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o wszelkich takich odstępstwach.

Artykuł 8

1. W kontekście sprawozdania przewidzianego w art. 16 ust. 1 dyrektywy 75/442/EWG oraz na podstawie kwestionariusza przygotowanego zgodnie z tym artykułem, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji sprawozdania na temat wykonania niniejszej dyrektywy.

2. Oprócz ujednoczonego sprawozdania określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 75/442/EWG, Komisja składa co trzy lata sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na temat wykonania niniejszej dyrektywy.

3. Ponadto do dnia 12 grudnia 1994 r. Państwa Członkowskie przesyłają Komisji następujące informacje odnośnie do każdego zakładu lub przedsiębiorstwa, które przeprowadza unieszkodliwianie i/lub odzysk odpadów niebezpiecznych zasadniczo na rzecz stron trzecich i które mogą tworzyć część zintegrowanej sieci określonej w artykule dyrektywy 75/442/EWG:

- nazwa i adres,
- użyta metoda obróbki odpadów,
- rodzaje i ilości odpadów, które mogą zostać poddane obróbce.

Raz w ciągu roku Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach tych informacji.

Komisja udostępnia te informacje na żądanie właściwych władz Państw Członkowskich.

Forma, w której informacje są przedstawiane Komisji, jest uzgodniona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 dyrektywy 75/442/EWG.

Artykuł 9

Zmiany konieczne do dostosowania załączników do niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego oraz do zmiany wykazu odpadów określonego w art. 1 ust. 4, zostają przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 75/442/EWG.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 12 grudnia 1993 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Wymienione środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

3. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Dyrektywa 78/319/EWG traci moc od dnia 12 grudnia 1993 r.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 grudnia 1991 r.

W imieniu Rady

J.G.M. ALDERS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 13.12.1984, str. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 181 z 4.7.1986, str. 13.

ZAŁĄCZNIK I

KATEGORIE I RODZAJE ODPADÓW NIEBEZPIECZNYCH WYMIENIONE WEDŁUG ICH CHARAKTERYSTYKI LUB DZIAŁALNOŚCI, W SKUTEK KTÓREJ POWSTAŁY (*) (ODPADY MOGĄ MIEĆ FORMĘ CIECZY, OSADU LUB CIAŁA STAŁEGO)

(*) Występujące powtórzenia kategorii z załącznika II są zamierzone.

ZAŁĄCZNIK I. A.

Odpady wykazujące którąkolwiek z właściwości wymienionych w załączniku III i składające się z:

- 1) substancji anatomicznych, odpadów szpitalnych i innych odpadów klinicznych;
 - 2) środków farmaceutycznych, leków i związków stosowanych w weterynarii;
 - 3) środków do konserwacji drewna;
 - 4) biocydów i substancji fitofarmaceutycznych;
 - 5) pozostałości substancji stosowanych jako rozpuszczalniki;
 - 6) chlorowcowanych substancji organicznych niestosowanych jako rozpuszczalniki z wyjątkiem obojętnych materiałów spolimeryzowanych;
 - 7) soli hartowniczych zawierających cyjanki;
 - 8) olejów mineralnych i substancji oleistych (np. szlam z wierceń, skrawania i szlifowania);
 - 9) mieszanin olej/woda, węglowodór/woda, emulsji;
 - 10) substancji zawierających PCB i/lub PCT (np. materiały izolacyjne itp.);
 - 11) materiałów smolistych powstających wskutek rafinacji, destylacji oraz jakiegokolwiek obróbki pirolitycznej (np. pozostałości podestylacyjne itp.);
 - 12) tuszów, barwników, pigmentów, farb, lakierów, pokostów;
 - 13) żywic, lateksu, plastyfikatorów, klejów/spoiw;
 - 14) substancji chemicznych powstających w wyniku prac naukowo-badawczych lub działalności dydaktycznej, które są niezidentyfikowane i/lub nowe, i których oddziaływanie na człowieka i/lub środowisko jest nieznanne (np. pozostałości laboratoryjne itp.);
 - 15) środków pirotechnicznych i innych materiałów wybuchowych;
 - 16) chemikaliów stosowanych w przemyśle fotograficznym lub do obróbki zdjęć;
 - 17) wszelkich materiałów zanieczyszczonych dowolną pochodną polichlorowanego dwubenzofuranu;
 - 18) wszelkich materiałów zanieczyszczonych dowolną pochodną polichlorowanej dwubenzo-p-dioksyny.
-

ZAŁĄCZNIK I. B.

Odpady, które zawierają którykolwiek ze składników wymienionych w załączniku II, mające którąkolwiek z właściwości wymienionych w załączniku III, składające się z:

- 19) mydeł, tłuszczów, wosków pochodzenia zwierzęcego lub roślinnego;
 - 20) niechlorowcowanych substancji organicznych nieużywanych jako rozpuszczalniki;
 - 21) nieorganicznych substancji niezawierających metali lub związków metali;
 - 22) popiołów i/lub żużli (hutniczych);
 - 23) gleby, piasku, gliny w tym urobku z pogłębiania;
 - 24) soli hartowniczych niezawierających cyjanków;
 - 25) pyłu i proszków metalicznych;
 - 26) zużytych materiałów katalitycznych;
 - 27) cieczy lub szlamów zawierających metale lub związki metali;
 - 28) pozostałości z operacji usuwania zanieczyszczeń (np. pyły z filtrów workowych itp.), z wyjątkiem (29), (30) i (33);
 - 29) szlamów ze skrubarów;
 - 30) szlamów z zakładów uzdatniania wody;
 - 31) pozostałości z dekarbonizacji;
 - 32) pozostałości z kolumn jonowymiennych;
 - 33) osadów ściekowych, niepoddanych unieszkodliwieniu lub nienadających się do zastosowania w rolnictwie;
 - 34) pozostałości z czyszczenia zbiorników i/lub urządzeń;
 - 35) zanieczyszczonych urządzeń;
 - 36) pojemników zanieczyszczonych (np. opakowania, butle gazowe itp.), których zawartość obejmowała jeden lub więcej składników wymienionych w załączniku II;
 - 37) materiałów pochodzących z akumulatorów i innych ogniw elektrycznych;
 - 38) olejów roślinnych;
 - 39) materiałów powstających wskutek selektywnej zbiórki odpadów z gospodarstw domowych, które wykazują którąkolwiek spośród cech wymienionych w załączniku III;
 - 40) z wszelkich innych odpadów, które zawierają jakiegokolwiek składniki wymienione w załączniku II i charakteryzują się którąkolwiek z właściwości wymienionych w załączniku III.
-

ZAŁĄCZNIK II

SKŁADNIKI ODPADÓW Z ZAŁĄCZNIKA I. B, KLASYFIKUJĄCE JE JAKO ODPADY NIEBEZPIECZNE, JEŚLI POSIADAJĄ WŁAŚCIWOŚCI OPISANE W ZAŁĄCZNIKU III (*)

Odpady zawierające jako składniki:

- C1 beryl, związki berylu;
- C2 związki wanadu;
- C3 związki chromu sześciowartościowego;
- C4 związki kobaltu;
- C5 związki niklu;
- C6 związki miedzi;
- C7 związki cynku;
- C8 arsen, związki arsenu;
- C9 selen, związki selenu;
- C10 związki srebra;
- C11 kadm, związki kadmu;
- C12 związki cyny;
- C13 antymon, związki antymonu;
- C14 tellur, związki telluru;
- C15 związki baru z wyjątkiem siarczanu baru;
- C16 rtęć, związki rtęci;
- C17 tal, związki talu;
- C18 ołów, związki ołowiu;
- C19 siarczki nieorganiczne;
- C20 nieorganiczne związki fluoru, z wyjątkiem fluorku wapnia;
- C21 cyjanki nieorganiczne;
- C22 następujące metale alkaliczne lub metale ziem alkalicznych: lit, sód, potas, wapń, magnez w postaci niezwiązanej;
- C23 roztwory kwaśne lub kwasy w formie stałej;
- C24 roztwory zasadowe lub zasady w formie stałej;
- C25 azbest (pył i włókna);
- C26 fosfor, związki fosforu, z wyjątkiem fosforanów mineralnych;
- C27 karbonylki metali;
- C28 nadtlenki;
- C29 chlorany;
- C30 nadchlorany;
- C31 azydki;
- C32 PCB i/lub PCT;
- C33 związki farmaceutyczne lub stosowane w weterynarii;
- C34 biocydy i substancje fitofarmaceutyczne (np. pestycydy itp.);
- C35 substancje zakaźne;
- C36 kreozoty;
- C37 izocyjaniany, tiocyjaniany;
- C38 cyjanki organiczne (np. nitryle itp.);
- C39 fenole, związki fenolowe;
- C40 rozpuszczalniki chlorowcowane;
- C41 rozpuszczalniki organiczne, z wyjątkiem rozpuszczalników chlorowcowanych;
- C42 związki chlorowcoorganiczne z wyjątkiem obojętnych materiałów polimeryzowanych i innych substancji określonych w niniejszym Załączniku;
- C43 związki aromatyczne; wielocykliczne i heterocykliczne związki organiczne;
- C44 aminy alifatyczne;
- C45 aminy aromatyczne;
- C46 etery;
- C47 substancje o właściwościach wybuchowych, z wyjątkiem substancji wymienionych w innych miejscach niniejszego Załącznika;
- C48 organiczne związki siarki;
- C49 wszystkie pochodne polichlorowanego dwubenzofuranu;
- C50 wszystkie pochodne polichlorowanej dwubenzop-dioksyny;
- C51 węglowodory i ich związki z tlenem, azotem i/lub siarką nie uwzględnione w inny sposób w niniejszym Załączniku.

(*) Niektóre powtórzenia rodzajów odpadów niebezpiecznych wymienionych w niniejszym załączniku I są zamierzone.

ZAŁĄCZNIK III

WŁAŚCIWOŚCI ODPADÓW, KLASYFIKUJĄCE JE JAKO NIEBEZPIECZNE

- H1 „Wybuchowe”: substancje i preparaty, które mogą wybuchnąć pod wpływem ognia lub które są bardziej wrażliwe na wstrząs lub tarcie niż dwinitrobenzen.
- H2 „Utleniające”: substancje i preparaty, które w kontakcie z innymi substancjami, w szczególności z substancjami łatwopalnymi, wykazują silne reakcje egzotermiczne.
- H3-A „Wysoco łatwopalne”:
- substancje i preparaty w stanie ciekłym o temperaturze zapłonu poniżej 21 °C (w tym nadzwyczaj łatwopalne ciecze), lub
 - substancje i preparaty, które mogą się rozgrzać i następnie zapalić w kontakcie z powietrzem w temperaturze otoczenia, bez dostarczenia energii, lub
 - substancje i preparaty w stanie stałym, które mogą się łatwo zapalić po krótkim kontakcie ze źródłem zapłonu, które palą się nadal lub tlą po usunięciu źródła zapłonu, lub
 - substancje i preparaty gazowe, łatwopalne w powietrzu pod normalnym ciśnieniem, lub
 - substancje i preparaty, które w kontakcie z wodą lub wilgotnym powietrzem tworzą wysoce łatwopalne gazy w niebezpiecznych ilościach.
- H3-B „Łatwopalne”: substancje i preparaty w stanie ciekłym o temperaturze zapłonu równej lub wyższej niż 21 °C i niższej lub równej 55 °C.
- H-4 „Drażniące”: substancje i preparaty nie wykazujące działania żrącego, które w wyniku krótkiego, długotrwałego lub powtarzającego się kontaktu ze skórą lub błoną śluzową mogą wywołać stan zapalny.
- H-5 „Szkodliwe”: substancje i preparaty, które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wniknięcia przez skórę, mogą powodować ograniczone zagrożenie dla zdrowia.
- H-6 „Toksyczne” substancje i preparaty (w tym bardzo toksyczne substancje i preparaty), które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wniknięcia przez skórę mogą powodować poważne, ostre lub chroniczne zagrożenie dla zdrowia, a nawet śmierć.
- H-7 „Rakotwórcze”: substancje i preparaty, które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wniknięcia przez skórę mogą wywołać raka lub też zwiększyć częstotliwość jego występowania.
- H-8 „Żrące”: substancje i preparaty, które w zetknięciu z żywymi tkankami mogą spowodować ich zniszczenie.
- H-9 „Zakaźne”: substancje zawierające żywe drobnoustroje lub ich toksyny, o których wiadomo lub co do których istnieją wiarygodne podstawy do przyjęcia, że wywołują choroby u ludzi lub innych żywych organizmów.
- H-10 „Działające szkodliwie na rozrodczość”: substancje i preparaty, które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wchłonięcia przez skórę mogą wywołać niedziedziczne wrodzone deformacje lub też zwiększyć częstotliwość ich występowania.
- H-11 „Mutagenne”: substancje i preparaty, które w przypadku ich wdychania, spożycia lub wchłonięcia przez skórę mogą wywołać dziedziczne defekty genetyczne lub też zwiększyć częstotliwość ich występowania.
- H-12 Substancje i preparaty, które w kontakcie z wodą, powietrzem lub kwasem uwalniają toksyczne lub wysoce toksyczne gazy.
- H-13 Substancje i preparaty, które po zakończeniu procesu unieszkodliwiania mogą w dowolny sposób wydzielić inną substancję, np. odciek, która posiada którąkolwiek spośród cech wymienionych powyżej.
- H14 „Ekotoksyczne”: substancje i preparaty, które stanowią lub mogą stanowić bezpośrednie lub opóźnione zagrożenie dla jednego lub więcej elementów środowiska.

Uwagi

1. Przypisanie właściwości niebezpiecznych „toksyczny” (i „wysoco toksyczny”), „szkodliwy”, „żrący” i „drażniący” zostało dokonane na podstawie kryteriów przewidzianych w załączniku VI część I. A i II. B dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą Rady 79/831/EWG ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 196 z 16.8.1967, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 259 z 15.10.1979, str. 10.

2. W odniesieniu do przypisania właściwości „rakotwórczych”, „działające szkodliwie na rozrodczość” i „mutagennych” i przy uwzględnieniu ostatnich wyników badań, dodatkowe kryteria są zawarte w przewodniku do klasyfikacji i etykietowania substancji i preparatów niebezpiecznych zawartych w załączniku VI (część II. D) do dyrektywy 67/548/EWG zmienionej dyrektywą Komisji 83/467/EWG ⁽¹⁾.

Metody badania

Metody badania służą nadaniu szczegółowego znaczenia definicjom zawartym w załączniku III.

Należy stosować metody opisane w załączniku V do dyrektywy 67/548/EWG, zmienionej dyrektywą Komisji 84/449/EWG ⁽²⁾ lub kolejnymi dyrektywami Komisji dostosowującymi dyrektywę 67/548/EWG do postępu technicznego. Metody te są oparte na pracach i zaleceniach właściwych organów międzynarodowych, w szczególności OECD.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 16.9.1983, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 251 z 19.9.1984, str. 1.